

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a poukázal odvolací soud, by, nepřihlížejce k svému odchylnému právnímu názoru, vyřídil odvolání žalovaného.

D ů v o d y:

Rozhodnutí o rekursu závisí od zodpovědní otázky, zda v tomto případě jde o obchod fixní, čili nic. Dle čl. 357 obch. zák. záleží při obchodu fixním na tom, aby určitý den plnění vyměřen byl ve zřejmém úmyslu, že včasné plnění jest tak podstatným znakem smlouvy, že opožděné plnění nelze více pokládati za smluvené plnění, nýbrž za něco jiného, totiž, že plnění to pro smluvníka pozbývá ceny buď úplně neb částečně. Zjištěno jest prvním soudem, že zboží mělo býti dodáno »promptně do 4 týdnů« a že žalovaný při objednávce prohlásil, že lakových střevíců potřebuje pro počínající taneční období. Vzhledem k tomuto ujednání má odvolací soud za to, že jde o obchod fixní. Náhled ten byl by správným, kdyby taneční období počínalo kolem 20. října a trvalo pouze asi měsíc. Jest však obecně známo, že taneční období trvá až do konce masopustu a mnohdy i déle, takže i den 8. listopadu, kdy zboží žalovaného došlo, spadá ještě do počátku tanečního období. Nelze tedy důvodně míti za to, že 8 párů lakových střevíčků, které byly žalovaným objednány, nemělo již pro něho ceny proto, poněvadž bylo dodáno teprve 8. listopadu místo 20. října. Jinak by tomu bylo, kdyby byl žalovaný při objednávce lakových střevíců uvedl, že střevíce ty má již objednány určitými zákazníky ku dni 20. října, kdy počínají taneční hodiny, nebo podobně; pak ovšem by později dodané střevíce částečně neměly více ceny, neb aspoň ne takovou cenu, jako kdyby byly bývaly dodány včas. Když však žalovaný v čase objednávky střevíců netvrdil určité zákazníky k 20. říjnu, nýbrž se obmezil na všeobecný poukaz na začínající taneční období, nelze objednávku lakových střevíců, byť i byly žádány promptně do 4 neděl, právě hledě k motivu této lhůty (vzhledem k počínajícímu tanečnímu období, kteréž nelze obmezovati na určitý den nebo několik málo dnů), pokládati za obchod fixní, nýbrž za obyčejný obchod termínový, při kterém měl žalovaný po projití lhůty, chtěl-li od smlouvy odstoupiti, svému smluvníku to oznámiti a poskytnouti mu přiměřenou dodatečnou lhůtu k plnění (čl. 356 obch. zák.).

Čís. 1971.

Do usnesení, jímž bylo rozhodnuto o tom, z kterého oboru má znalec bez ohledu k osobním okolnostem býti ustanoven, jest stížnost nepřipustna.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1296/22.)

Ve sporu navrhoval žalobce, by slyšen byl znalec vědecky činný jako chemik, kdežto žalovaný navrhoval, by za znalce vzat byl drogist, ježto se ve sporu jedná o posouzení věci též s hlediska obchodnického. Soud prvé stolice určil, by slyšen byl chemik profesor Dr. H. Rekursní soud ku stížnosti žalovaného zrušil napadené usnesení a uložil prvému soudu, by přibral znalce — drogistu.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten smysl, že odmítá stížnost do usnesení prvního soudu.

D ů v o d y:

Rekursní soud má pravdu v tom, že zde nejde o odmítnutí znalce ve smyslu §§ 19 i 20 j. n. a §§ 355 a 366 c. ř. s., nýbrž o řešení otázky, z kterého oboru znalec má bez ohledu k osobním okolnostem, uvedeným v §§ 19 i 20 j. n. býti ustanoven. Avšak soud druhé stolice přehlíží, že usnesení prvního soudce, že bude slyšen jako znalec profesor Dr. H. za účelem podání vědeckého dobrozdání, jest průvodním usnesením ve smyslu §§ 277, 278 a 351 c. ř. s., do něhož dle §§ 277, poslední odstavce a 291 c. ř. s. samostatný opravný prostředek není přípustný. Rekursní soud neměl tedy rozhodnouti o rekursu žalovaného do tohoto průvodního usnesení procesního soudu ve věci samé, nýbrž měl po rozumu §§ 515 a 526, odstavce druhý c. ř. s. rekurs ihned odmítnouti.

Čís. 1972.

Soud není oprávněn vysloviti, že věc bude postoupena jinému soudu ve smyslu odstavce šestého § 261 c. ř. s. teprve, až usnesení o nepřislušnosti soudu nabude moci práva.

(Rozh. ze dne 7. listopadu 1922, R I 1297/22.)

O námitce místní nepřislušnosti soudu bylo jednáno odděleně a žalobce navrhl, by pro případ, že bude námitce vyhověno, byla věc postoupena okresnímu soudu v L. Soud první stolice námitce místní nepřislušnosti vyhověl s tím, že věc bude postoupena okresnímu soudu v L., až usnesení nabude právní moci. Rekursní soud zamítl námitku místní nepřislušnosti.

Nejvyšší soud změnil napadené usnesení v ten smysl, že ve věci samé odmítl rekurs žalobcův do usnesení prvního soudu, a nařídil rekursnímu soudu, by vyřídil žalobcův rekurs do výroku prvního soudu o útratách.

D ů v o d y:

Zástupce žalující firmy při roku ze dne 20. května 1922 navrhl, by pro případ, že bude vyhověno námitce místní nepřislušnosti, věc byla postoupena okresnímu soudu v L. Dle jasného doslovu šestého odstavce § 261 c. ř. s. (čl. IV. č. 14 novely o úlevách pro soudy) měl okresní soud, uznáv námitku nepřislušnosti za odůvodněnou a nejsa toho mínění, že druhý soud patrně jest nepřislušným, beze všeho vyhověti návrhu na postoupení a spojení postoupení s usnesením o nepřislušnosti. Proti takovému usnesení nepřipouští se opravný prostředek kromě rozhodnutí o útratách sporu o příslušnost. Vysloviti, že věc bude postoupena okresnímu soudu v L., až usnesení o nepřislušnosti nabude moci práva, okresní soud oprávněn nebyl, neboť by to znamenalo, že soud připouští opravný prostředek, jež zákon výslovně vylučuje. Výhrada právní moci přičí se tudíž zřejmě zákonu, a proto dlužno hleděti na věc tak, jako kdyby ona výhrada nebyla připojena bývala. Tu pak měl rekursní soud odmítnouti rekurs žalující firmy ve věci samé jako nepřípustný